

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P.**, zastúpeného advokátskou kanceláriou F., proti povinnej: **L.**, o **vymoženie 258,91 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 26Er/688/2004, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 6CoE/195/2012-31 zo dňa 28. 09. 2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 6CoE/195/2012-31 z 28. 09. 2012 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Súdna exekútorka J. so sídlom Exekútorského úradu V. žiadosťou zo dňa 24. 02. 2004 Okresnému súdu Prešov ako súdu prvého stupňa doručenu dňa 03. 03. 2004 (č. l. 1) na základe návrhu oprávneného (č. l. 2) požiadala o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je notárska zápisnica sp. zn. N 5299/2003, NZ 115523/2003 napísaná dňa 06. 12. 2003 na Notárskom úrade notára J. (č. l. 3 - 4). Okresný súd dňa 08. 03. 2004 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: 5707 004424* na vykonanie exekúcie proti

povinnej (č. 1. 10). Následne Okresný súd Prešov uznesením č. k. 26Er/688/2004-13 zo dňa 10. 04. 2012 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Vo vzťahu k trovám exekúcie rozhodol tak, že o nich rozhodne osobitným uznesením.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami §§ 22 ods. 2, 23, 31, 37 ods. 1 a 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Uviedol, že splnomocnenie udelené povinnou M. je absolútne neplatné pre neurčitosť a nedostatok slobodnej vôle. Táto neplatnosť spôsobuje to, že splnomocnenie nevyvoláva žiadne právne účinky. Z tohto dôvodu je i predmetná notárska zápisnica nulitným právnym aktom, a teda nespôsobilým exekučným titulom, na podklade ktorého nemožno viesť exekúciu.

Na odvolanie oprávneného proti prvostupňovému uzneseniu Krajský súd v Prešove ako súd odvolací svojím uznesením č. k. 6CoE/195/2012-31 zo dňa 28. 09. 2012 po preskúmaní veci bez nariadenia pojednávania podľa § 214 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Stotožniac sa s dôvodmi uvedenými prvostupňovým súdom podľa § 219 ods. 2 O. s. p. odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na § 22 ods. 2 OZ a uviedol, že notárska zápisnica N5299/2003, NZ115523/2003 zo 06. 12. 2003 bola právnym dôvodom, pre ktorý exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Notárska zápisnica je ako procesno-právny inštitút uznaná ako exekučný titul, ktorý nadväzuje na ustanovenia občianskeho a obchodného práva o uznaní dlhu, resp. záväzku. Súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice je jej podstatnou náležitosťou s tým, že tento prejav vôle dlžníka (povinného) robí z notárskej zápisnice právny titul spôsobilý na exekúciu.

V ďalšom, poukazaním na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/63/2009 zo dňa 25. 11. 2010 odvolací súd uviedol, že pri zastupovaní povinnej pri spisovaní notárskej zápisnice došlo k zjavnému porušeniu zákona, pretože za povinnú osobu uznala záväzok osoba, ktorej záujmy sú v rozpore so záujmami zastupovaného, v danom prípade záujmami povinnej. Aspekt zjavnosti vyplýva už len zo samotnej skutočnosti, že oprávnený predformuloval M. vo formulárovej zmluve, a teda nešlo o výber zástupcu zo strany povinnej. V tejto súvislosti došlo aj k verejnemu napomenutiu zo strany

stavovskej komory (Bulletin SAK č. 7-8/2009). Zástupca konal zákonom nedovoleným spôsobom, ak podpísal zápisnicu za povinnú. Keďže ide o neplatné splnomocnenie povinná plnomocnenstvo odvolať nemohla, pretože neplatný právny úkon nie je možné odvolať.

Odvolaací súd poukázal na rozsudok sp. zn. 3Cdo/164/1996 zo dňa 27. 01. 2007 publikovaný v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 a so zastavením exekúcie prvostupňovým súdom sa stotožnil zdôrazniac, že na splnenie podmienok exekúcie je treba prihliadať v každom okamihu exekúcie. Na potvrdenie správnosti tohto záveru poukázal aj na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 499/2010 a II. ÚS 498/2010.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 11. 01. 2013.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ“) argumentujúc tým, že:

- a) súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.), keď v súdnom konaní nerešpektoval procesný návrh oprávneného na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ a neumožnil mu tak v konaní uplatňovať právne argumenty na podporu svojej pozície a ochrany legitímnych nárokov,
- b) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), keď súd opomenul aplikovať § 167 ods. 1 veta druhá O. s. p., podľa ktorého súd rozhoduje o prerušení konania uznesením,
- c) súd bol nesprávne obsadený (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. g/ O. s. p.) dôvodiac uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 206/08.

Dovolateľ svoju argumentáciu v dovolaní podrobne a rozsiahlo rozvinul (č. l. 39 - 42). Vzhľadom na tvrdenia uvedené v dovolaní navrhol dovolaciemu súdu, aby napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Povinná sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Z príslušných ustanovení O. s. p. je zrejmé, že ním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. sú uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné. Je tomu tak v prípade, ak je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska s tým, že dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci Krajský súd v Prešove ako súd odvolací síce potvrdil uznesenie Okresného súdu Prešov o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení, avšak bez toho, že by vo výrokovej časti prípustnosť dovolania vyslovil. Rovnako sa nejedná o ďalšie prípady prípustnosti dovolania proti uzneseniu zakotvené v § 239 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie oprávneného v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p., na ktorú je dovolací súd s prihliadnutím na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. povinný vždy prihliadnuť (či už to účastník namieta alebo nie). Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale skúmal tiež, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Pri existencii uvedených väd možno totiž dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. pritom nie je významný predmet konania ani subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady uvedené v § 237 písm. a/ až e/ O. s. p. nenamietal a keďže vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, zameral sa dovolací súd osobitne na vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. namietanú dovolateľom. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Naplnenie tejto vady oprávnený vyvodzuje z toho, že odvolací súd nerešpektoval jeho návrh na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., nerozhodol o ňom a v odôvodnení svojho rozhodnutia ani neuviedol dôvody, pre ktoré sa návrhom na prerušenie konania nezaoberal.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je taký (vadný) postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Z obsahu spisu vyplýva, že návrh oprávneného označený ako „Návrh na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ a doplnenie právnej argumentácie k podanému odvolaniu“ bol doručený Okresnému súdu Prešov dňa 09. 08. 2012. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací napadnutým uznesením rozhodol dňa 28. 09. 2012 iba o odvolaní oprávneného zo dňa 02. 05. 2012 súdu prvého stupňa doručené dňa 04. 05. 2012 (č. l. 16), a to bez uvedenia dôvodu prečo sa návrhom oprávneného na prerušenie konania vôbec nezaoberal.

Zo spisového materiálu tiež vyplýva, že podanie oprávneného s návrhom na prerušenie konania je v spise zažurnalizované ako č. l. 36, teda za samotným napadnutým uznesením odvolacieho súdu, ktoré je zažurnalizované ako č. l. 31. Je preto zrejmé, že Krajský súd v Prešove ako súd odvolací návrh na prerušenie konania podaný na okresný súd dňa 09. 08. 2012 v čase svojho rozhodnutia o odvolaní (dňa 28. 09. 2012) k dispozícii nemal, pretože súd prvého stupňa mu predmetný návrh na rozhodnutie ani nedoručil. Pokiaľ však o včas podanom procesnom návrhu oprávneného odvolací súd nerozhodol bez toho, aby boli splnené podmienky pre takýto postup (napr. ak by bol návrh oprávneného doručený na súd prvého stupňa po dátume, kedy bolo rozhodnuté o odvolaní oprávneného, resp. po nadobudnutí právoplatnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu spolu s uznesením súdu prvého stupňa), odňal oprávnenému v dôsledku uvedeného postupu súdov možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Uvedená skutočnosť, teda že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O. s. p., je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. S poukazom na uvedené preto dovolací súd dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 2 veta prvá, § 243b ods. 4 veta za bodkočiarkou O. s. p. v celom rozsahu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu,

nezaoberal sa Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalšími námietkami oprávneného uvedenými v dovolaní.

V ďalšom konaní, v ktorom je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 243d ods. 1 veta druhá O. s. p.) vysporiada sa s vytknutými vadami v intenciách dovolacieho súdu, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 28. februára 2014

JUDr. Viera Pepelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová